

Τροποποιήσεις της Πρωτοβουλίας για μια ANΤΑΡΣΥΑ Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική.

Οι παρακάτω εκτεταμένες τροποποιήσεις των ενότητων Β2 και Γ3 αποτελούν την πολιτική πλατφόρμα-πρόταση της ΠΑΑΕ προς τις τοπικές και κλαδικές επιτροπές της ANΤΑΡΣΥΑ και προς την 4^η Συνδιάσκεψη.

Τροποποίηση 1

Πρωτοβουλία για μια ANΤΑΡΣΥΑ Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική

[σε αντικατάσταση της ενότητας Β2 (σημεία 14-16)]

Β2. Εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Επιθετική πολιτική για την γεωπολιτική αναβάθμιση της αστικής τάξης σε συνεργασία με τον αμερικάνικο και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό

14. Στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής η κυβέρνηση συνεχίζει την επικίνδυνη πολιτική ευθυγράμμισης με ΗΠΑ/ΝΑΤΟ/ΕΕ και τον άξονα Ελλάδα-Κύπρου-Αιγύπτου-Ισραήλ, με **στόχο την αναβάθμιση της θέσης και του ρόλου της ελληνικής αστικής τάξης** στη διεκδίκηση των ενεργειακών πόρων και των δρόμων μεταφοράς τους στην ευρύτερη περιοχή και την υπεράσπιση της οικονομικής και στρατιωτικής της ισχύος στα Βαλκάνια και την Ανατολική Μεσόγειο.

Η επίσκεψη του Αλέξη Τσίπρα και των υπουργών του στις ΗΠΑ και η συνάντηση με τον πρόεδρο Τραμπ σήμαναν την ακόμα στενότερη πρόσδεση στους τυχοδιωκτισμούς των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και το χάος των ανταγωνισμών στην ανατολική Μεσόγειο και τα Βαλκάνια. Η ελληνική κυβέρνηση εμφανίστηκε πρόθυμη να συμμετάσχει ως **«στρατηγικός εταίρος»** στα εγκλήματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αποσκοπώντας σε ανταλλάγματα που θα αναβαθμίσουν τη θέση του ελληνικού καπιταλισμού στην περιοχή σε σχέση με τον τουρκικό καπιταλισμό (ΑΟΖ, επέκταση χωρικών υδάτων κλπ). Όποτε η ελληνική αστική τάξη έκανε αντίστοιχες τυχοδιωκτικές επιλογές η εργατική τάξη οδηγήθηκε σε τραγωδίες.

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός ήταν και παραμένει ο μεγαλύτερος ανταγωνισμός εθνικών καπιταλισμών στην περιοχή. Ελληνικός και τουρκικός καπιταλισμός ανταγωνίζονται για τις αγορές της περιοχής και έχουν διαχρονικά επεκτατικές βλέψεις. Η κούρσα των εξοπλισμών και από τις δύο μεριές του Αιγαίου έχει δημιουργήσει μια από τις πλέον στρατιωτικοποιημένες ζώνες στην υφήλιο. Ο εξωτερικός εχθρός χρησιμοποιείται παραδοσιακά από τις κυβερνήσεις των δύο χωρών για να επιβάλλουν την εθνική ενότητα και την υποταγή των λαών τους στα συμφέροντα των αστικών τους τάξεων. Σε όλα αυτά, η **κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ συνεχίζει την πολιτική των προκατόχων της.**

Σε αυτόν τον ανταγωνισμό, **η ελληνική πλευρά δεν είναι η αμυνόμενη** απέναντι σε μια υποτιθέμενα μονομερή επιθετικότητα της Τουρκίας, όπως το παρουσιάζουν κυβερνήσεις και ΜΜΕ. Η ελληνική κυβέρνηση διαλαλεί την πρόθεσή της να επεκτείνει τα χωρικά ύδατα στα 12 μίλια, επιδίωξη που θα δημιουργήσει μεγάλη όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Συμφώνησε ήδη σε ένα τεράστιο πρόγραμμα εξοπλισμών, άνω των 2 δις. δολαρίων, κυρίως από τις ΗΠΑ. Και εάν η κυβέρνηση Ερντογάν έχει ήδη δείξει το πολεμικό της πρόσωπο εισβάλλοντας στα κουρδικά εδάφη της Συρίας, και η ελληνική πλευρά δεν μένει έξω από την ιμπεριαλιστική εμπλοκή στη Μέση Ανατολή, όπως δείχνει η υπόθεση της πώλησης όπλων στη Σαουδική Αραβία και η παρουσία φρεγατών του ελληνικού ναυτικού έξω από τις ακτές της Λιβύης, του Λιβάνου και της Συρίας.

Τα συμφέροντα των λαών της περιοχής δεν έχουν σε τίποτα να κάνουν με τους ανταγωνισμούς των αστικών τάξεων, με το κλίμα εθνικισμού και ρεβανσισμού που καλλιεργείται μεθοδικά. Οι λαοί δεν θα οδηγηθούν στη σφαγή για το αν την ΑΟΖ θα την εκμεταλλευτεί η NOBBLE ή η ROSNEFT, Έλληνες ή Τούρκοι καπιταλιστές. Είναι επιτακτική η **ανάγκη ενός ενωτικού διεθνιστικού αντιιμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος** για την αποτροπή των σχεδίων του ιμπεριαλισμού και των αστικών τάξεων. Είναι ανάγκη να αποκαλυφθούν οι εθνικιστικοί μύθοι της «δικής μας» πλευράς και **να καταγγελθούν οι επιθετικοί σχεδιασμοί της ελληνικής αστικής τάξης.**

15. Το **λεγόμενο «κυπριακό πρόβλημα»** έχει τη βάση του στην ιστορική καταπίεση της τουρκοκυπριακής εθνότητας από τον ελληνοκυπριακό εθνικισμό, στον αντιδραστικό ανταγωνισμό Ελλάδα και Τουρκίας στο έδαφος του νησιού και στις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις να αποτελεί η Κύπρος το «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» στις πολεμικές τους εξορμήσεις στην Μέση Ανατολή. Η ύπαρξη και ο ρόλος των βρετανικών βάσεων, οι εθνικιστικές εκκαθαρίσεις των τουρκοκυπρίων και οι εκτοπίσεις τους σε θύλακες σε όλο το νησί, το πραξικόπημα Σαμψών που οργάνωσε η ελληνική Χούντα, η εισβολή του τουρκικού στρατού στο βόρειο τμήμα του νησιού το 1974, είναι μερικά από τα εγκλήματα που έχουν διαπραχθεί ενάντια στον κυπριακό λαό (ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους), από τις αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας, πάντα με το σιγοντάρισμα των Μεγάλων Δυνάμεων και κυρίως της «εγγυήτριας δύναμης» Βρετανίας. Και πάλι, **είναι εθνικιστικός μύθος ότι για την Κύπρο φταίει μια υποτιθέμενη μονομερής επιθετικότητα της Τουρκίας.**

Οι «λύσεις» του κυπριακού τις οποίες προτείνει η ιμπεριαλιστική διπλωματία δεν πρόκειται να οδηγήσουν σε αποτέλεσμα προς όφελος των εργαζομένων. Σήμερα γίνεται όλο και πιο καθαρό ότι μόνο με την παρέμβαση του εργατικού κινήματος, με την **κοινή πάλη ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εργαζομένων**, με την ενότητα της εργατικής τάξης του νησιού, που έχει ήδη κάνει την εμφάνισή της, μπορεί να επιβληθεί μια δίκαιη και ειρηνική λύση πέρα και ενάντια στους οικονομικούς και γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των αστικών τάξεων Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου.

Αυτή η κοινή πάλη θα ανοίξει το δρόμο για μία **ομοσπονδιακή Κύπρο, ανεξάρτητη**, χωρίς ξένους στρατούς (αποχώρηση του τουρκικού και του ελληνικού στρατού), χωρίς ξένες βάσεις και εγγυήτριες δυνάμεις, με αναγνώριση της εθνοτικής «διπλής φύσης», κατοχύρωση των δικαιωμάτων και του ρόλου της τουρκοκυπριακής κοινότητας, ώστε ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι να μπορούν να ζουν μαζί ειρηνικά και να πάρουν στα χέρια τους και τη ζωή τους και την κοινωνία.

16. Το λεγόμενο ζήτημα του «Μακεδονικού» είναι σήμερα ζήτημα αιχμής του διεθνιστικού και αντιεθνικιστικού αγώνα. Το θέμα της ονομασίας της γειτονικής χώρας έρχεται στην επικαιρότητα μέσα από μια προσπάθεια αστικού εκσυγχρονισμού από την κυβέρνηση Ζάεφ και ασφαλώς συνδέεται με την επιδίωξη για ένταξη στο NATO και την ΕΕ, αλλά και με τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλισμών και των καπιταλιστικών κρατών στα Βαλκάνια.

Παρόλα αυτά, ήταν και παραμένει βασικά ένα πρόβλημα επιβολής μιας ισχυρότερης καπιταλιστικής τάξης με διείσδυση σε όλα τα Βαλκάνια, της ελληνικής, ενάντια στο δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού ενός γειτονικού λαού.

Η άρχουσα τάξη της Ελλάδας είδε εξ' αρχής το μικρό αυτό κράτος σαν «ζωτικό οικονομικό και πολιτικό χώρο». Οργάνωσε τις επενδύσεις μεγάλων ελληνικών τραπεζών και άλλων επιχειρήσεων στην περιοχή (ενέργεια, εμπόριο κλπ), ενώ επεδίωκε να αποτελέσει τον διαμεσολαβητή για την ένταξη στην ΕΕ και το NATO. Ήθελε όμως να είναι και ο νονός του νέου κράτους, αρνούμενη την συνταγματική του ονομασία.

Ο συσχετισμός ανάμεσα στις δύο αστικές τάξεις και τα αντίστοιχα κράτη είναι συντριπτικός σε όφελος της Ελλάδας έτσι ώστε να καταντάνε ανέκδοτο οι εθνικιστικές κραυγές περί του «κινδύνου από τα Σκόπια».

Η ένταξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στο NATO και την ΕΕ δεν έχει να προσφέρει τίποτα στην εργατική τάξη και τον λαό της χώρας, όπως δεν προσφέρει τίποτα άλλο παρά περισσότερη καταπίεση και εκμετάλλευση και στους λαούς των άλλων χωρών. Αυτό όμως θα το αποφασίσουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και εργαζόμενες της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Οι εργατικές τάξεις, οι λαοί και οι εθνότητες των πολυεθνικών Βαλκανίων πρέπει να οικοδομήσουν την αγωνιστική τους ενότητα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την καπιταλιστική εκμετάλλευση και τους τοξικούς εθνικισμούς.

Για να υπάρξει αυτός ο κοινός αγώνας, χρειάζεται πρώτα και κύρια να αναγνωριστεί το δικαίωμα του κάθε λαού να αποφασίζει ο ίδιος το πώς θα ονομάζεται η χώρα του. Δεν αναγνωρίζουμε στην αστική τάξη και τον ελληνικό εθνικισμό δικαίωμα βέτο. Απαιτούμε την αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας με το συνταγματικό της όνομα, όπως και την αναγνώριση της μακεδονικής μειονότητας και των δικαιωμάτων της στην Ελλάδα.

Τροποποίηση 2

Πρωτοβουλία για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική

[σε αντικατάσταση της ενότητας Γ3 (σημεία 37-45)]

Γ3. Η αναγκαιότητα ενός μαζικού αντικαπιταλιστικού πολιτικού ρεύματος και ο ρόλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

37. Το βάθος της καπιταλιστικής κρίσης σημαίνει ότι δεν υπάρχουν ενδιάμεσες λύσεις. Η αστική τάξη δεν έχει να προσφέρει κανέναν συμβιβασμό στους εργαζόμενους και τα λαϊκά

στρώματα. Αντιθέτως, επιδιώκει να αποκαταστήσει την κερδοφορία της και να σταθεροποιήσει το σύστημα μέσα από μια ανυποχώρητη και συνεχή επίθεση εναντίον της εργατικής τάξης. Η κατάληξη του εγχειρήματος του ΣΥΡΙΖΑ όταν αυτός βρέθηκε στην κυβέρνηση αποδεικνύει ακόμα και στα μάτια εκείνων που δεν μπορούσαν να την προβλέψουν ή δεν ήθελαν να τη δουν ότι κάθε προσπάθεια συμβιβασμού των αντιτιθέμενων ταξικών συμφερόντων όχι μόνο είναι καταδικασμένη σε αποτυχία, αλλά οδηγεί στην επιβολή των συμφερόντων των καπιταλιστών.

Για το λόγο αυτό, βρισκόμαστε μπροστά σε ένα **ιστορικό σταυροδρόμι**: είτε η αστική τάξη, τα κόμματά της και οι θεσμοί της θα επιβάλουν την ατζέντα τους για να βγάλουν το σύστημά τους από την κρίση εις βάρος των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων· είτε η εργατική τάξη και τα υπόλοιπα καταπιεζόμενα και εκμεταλλεζόμενα στρώματα θα περάσουν στην αντεπίθεση και θα ανατρέψουν όχι μόνο τα μνημόνια και τις κυβερνήσεις που τα εφαρμόζουν (με τελευταία αυτή των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ), αλλά και το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα. Με τη δύναμη της εργατικής τάξης, του εργατικού και λαϊκού κινήματος και του αντικαπιταλιστικού μετώπου είναι η ώρα για σύγκρουση με την αστική πολιτική και το σύστημα, για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, για να περάσει ο πλούτος και η εξουσία στα χέρια των εργαζομένων.

Σε αυτές τις συνθήκες, **η ύπαρξη ενός αντικαπιταλιστικού μετώπου, σαν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μαζικού και συνειδητού, έχει ακόμα πιο αποφασιστική σημασία**. Για να γίνει και για να νικήσει η αντεπίθεση του κινήματος, χρειάζεται να αλλάξουν και οι συσχετισμοί στο εσωτερικό του, εναντίον των ρεφορμιστικών, συμβιβαστικών και γραφειοκρατικών του τάσεων και υπέρ του αντικαπιταλιστικού ρεύματος. Χρειάζεται μια ορατή δύναμη στο κίνημα, η οποία να μπορεί να μιλήσει με σαφήνεια, να προτείνει την κλιμάκωση των αγώνων χωρίς υποχωρήσεις και χωρίς τη λογική του «ρεαλισμού», να υποδεικνύει τον πραγματικό εχθρό, να ρίχνει τα κατάλληλα αντικαπιταλιστικά συνθήματα την κατάλληλη στιγμή. Χρειάζεται ένα ρεύμα που θα επιδιώκει δραστήρια την οργάνωση των ίδιων των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων στις δικές τους δομές (σωματεία, επιτροπές, συνελεύσεις) και τον εργατικό έλεγχο μέσα από αυτά τα όργανα. Χρειάζεται μια δύναμη που θα εξηγήσει ότι μόνο η κυβέρνηση και η εξουσία των ίδιων των εργαζομένων, στηριγμένη στα όργανα και τις δομές της, και όχι στους κοινοβουλευτικούς θεσμούς, μπορεί να επιβάλει και να εγγυηθεί τα συμφέροντα των εργαζομένων, αλλά και της πλειοψηφίας της κοινωνίας, που υφίσταται καθημερινά εκμετάλλευση και καταπίεση.

Μια από τις βασικότερες κατακτήσεις των μεγάλων αγώνων από το ξέσπασμα της κρίσης και μετά είναι πως υπάρχει ένα τέτοιο κοινωνικό και πολιτικό ρεύμα, μειοψηφικό αλλά ορατό. Η βασικότερη κατάκτηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ότι έχει καθιερωθεί ως ο κορμός αυτού του ρεύματος, ως **το αντικαπιταλιστικό μέτωπο εντός του κινήματος**, προβάλλοντας το σχέδιό της για την **αυτοτελή ενωτική συγκρότηση των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων**.

38. Το σχέδιο αυτό είναι αντιπαραθετικό προς τα άλλα βασικά σχέδια εντός της Αριστεράς, αυτά της ΛΑΕ και του ΚΚΕ, των οποίων το αδιέξοδο περιγράφεται προηγουμένως στις θέσεις. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καθιστά σαφές ότι **δεν εξετάζει πολιτική ή/και εκλογική συνεργασία με τη ΛΑΕ** και το σχέδιό της για ένα πατριωτικό, δημοκρατικό μέτωπο όλων των αντιμνημονιακών δυνάμεων. Ο ρεφορμισμός, η πατριωτική ρητορική και η μακροχρόνια εμπλοκή της ηγεσίας της ΛΑΕ με τη γραφειοκρατία και το κράτος, έως και από θέσεις υπουργών, δεν έχουν σχέση με τους στόχους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το ίδιο ισχύει και για τη

γραφειοκρατική περιχαράκωση, την προσήλωση στη νομιμότητα και τον κοινοβουλευτισμό του ΚΚΕ. Αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ βρέθηκαν, βρίσκονται και επιδιώκουν να βρεθούν στο δρόμο μαζί με τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες της ΛΑΕ και του ΚΚΕ.

Είναι σημαντική η **διάκριση του κοινωνικού από το πολιτικό μέτωπο**. Το πρόγραμμα του πολιτικού μας μετώπου δεν μπορεί να προσαρμόζεται στον μέσο όρο της συνείδησης που έχουν κατακτήσει τα κοινωνικά κινήματα ή ακόμα και ρεφορμιστικοί σχηματισμοί. Τα μέλη του αντικαπιταλιστικού μετώπου θα πρέπει να συμμετέχουν σε κινήματα που συσπειρώνουν ένα εύρος συνειδήσεων, αλλά το ίδιο το αντικαπιταλιστικό μέτωπο θα πρέπει να μένει ανεξάρτητο από τον ρεφορμισμό.

Το **αντικαπιταλιστικό μέτωπο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** πρέπει να ενισχυθεί, όχι να αλλάξει χαρακτήρα ή να βάλει «νερό στο κρασί του», για να προσεγγίσει εύκολα και γρήγορα πιο πλατιά ακροατήρια. Πρέπει να γίνει **πιο συνειδητός και πιο μαζικός**.

39. Για να γίνει το αντικαπιταλιστικό μέτωπο **πιο συνειδητό**, χρειάζεται προγραμματική εμβάθυνση. Το μεταβατικό πρόγραμμα είναι ένα σύνολο διεκδικήσεων που ξεκινούν από τις άμεσες ανάγκες των εργαζομένων και των καταπιεσμένων και καταλήγουν στην πραγματική λύση, που είναι το να περάσει η εξουσία, ο πλούτος και τα μέσα παραγωγής στα χέρια τους. Το μεταβατικό πρόγραμμα δεν είναι ένα προεκλογικό πρόγραμμα που υποτίθεται πως θα εφαρμόσει κάποια αριστερή κυβέρνηση, ούτε είναι μια λίστα αιτημάτων που μπορεί να κατατεμαχιστεί και να ικανοποιηθεί τμηματικά από το κράτος των καπιταλιστών. Οφείλει να είναι η γέφυρα που ενώνει σήμερα, στις συγκεκριμένες συνθήκες, το επίπεδο της συνείδησης που έχει αποκτήσει το κίνημα μέσα από τους αγώνες του με τον τελικό σκοπό, την **επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού**.

Επομένως, **το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα προτείνεται στο κίνημα και στα όργανά του**, για να κατευθύνει τους αγώνες για την ολοκληρωτική απαλλαγή από την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Στις παρούσες συνθήκες, ένα τέτοιο πρόγραμμα δεν μπορεί παρά να ξεκινά από την κατάργηση των μνημονίων και των μέτρων της λιτότητας, την αύξηση των μισθών, τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, τη μονομερή διαγραφή του χρέους, την κοινωνικοποίηση των τραπεζών και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, τη διεθνιστική αντικαπιταλιστική ρήξη με την ΕΕ και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς κλπ. Οι διεκδικήσεις αυτές όμως φέρνουν άμεσα στο προσκήνιο το ερώτημα ποια τάξη έχει την εξουσία. Αντικειμενικός σκοπός και κορωνίδα του προγράμματος είναι η επαναστατική κατάληψη της εξουσίας των εργαζομένων και η διάλυση του αστικού κράτους, για την εγκαθίδρυση σοσιαλιστικών κοινωνικών, οικονομικών και πολιτικών σχέσεων, για την οικοδόμηση του κομμουνισμού. Το μεταβατικό πρόγραμμα είναι το μέσο ώστε αυτός ο αντικειμενικός σκοπός να μην μένει μια θεωρητική προοπτική για κάποιο αόριστο μέλλον, αλλά να συνδέεται με τους σημερινούς αγώνες.

40. Κεντρικά σημεία ενός σύγχρονου **αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος πάλης** είναι τα εξής:

- Ριζική βελτίωση της θέσης των εργαζομένων σε βάρος του κεφαλαίου, με γενναίες αυξήσεις στους μισθούς, με βάση τις ανάγκες των εργαζομένων και όχι τον

«ρεαλισμό» της καπιταλιστικής οικονομίας. Να καταργηθεί η αντιδραστική διάκριση παλιών/ νέων εργαζόμενων.

- Μόνιμη και σταθερή δουλειά σταθερή, με ασφάλιση, για όλους και όλες.
- Αυξήσεις στις συντάξεις, μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης.
- Μείωση των ωρών εργασίας με παράλληλη αύξηση των μισθών, για τη δραστική μείωση της ανεργίας. Μαζικές προσλήψεις στο δημόσιο για τις κοινωνικές ανάγκες σε παιδεία, υγεία, υπηρεσίες Δήμων κλπ. Δήμευση κλειστών εργοστασίων και επιχειρήσεων και λειτουργία τους από το δημόσιο και κάτω από εργατικό έλεγχο. Αποφασιστική στήριξη των εγχειρημάτων αυτοδιαχείρισης παραγωγικών μονάδων και εργοστασίων.
- Απαγόρευση των απολύσεων. Κατάσχεση της περιουσίας των καπιταλιστών που κλείνουν επιχειρήσεις, απολύουν ή αφήνουν απλήρωτους εργαζόμενους και ασφαλιστικά ταμεία.
- Όχι στη λεηλασία των εργαζομένων και των φτωχών στρωμάτων με φόρους. Αύξηση του αφορολόγητου ορίου. Κατάργηση του ΦΠΑ στα βασικά είδη. Το βάρος της φορολογίας στα μεγάλα εισοδήματα και στα κέρδη.
- Όχι στις κατασχέσεις και τους πλειστηριασμούς της κατοικίας της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Κατάργηση των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών, νομοθετική κατοχύρωση του ακατάσχετου της πρώτης κατοικίας της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, διαγραφή των χρεών ανέργων και φτωχών προς τράπεζες, κράτος, δήμους, ταμεία.
- Υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργατών γης. Στήριξη των μικρών αγροτών και των πρωτοβάθμιων συνεταιρισμών. Εξασφάλιση φθηνής και ποιοτικής διατροφής για την εργατική τάξη και τον λαό.
- Δικαιώματα, άσυλο, ανοιχτά σύνορα, ελευθερίες για πρόσφυγες και μετανάστες, ενάντια στη γκετοποίηση, τις απελάσεις και τη δολοφονική αντιμετώπισή τους από ΕΕ και κυβέρνηση. Κάτω η ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας-Ελλάδας.
- Πάλη για τη συντριβή των φασιστικών και ρατσιστικών συμμοριών, της Χρυσής Αυγής και των κρατικών και επιχειρηματικών στηριγμάτων της.
- Δημόσια, δωρεάν και ελεύθερη πρόσβαση σε παιδεία, υγεία, πρόνοια για όλους (ντόπιους, πρόσφυγες και μετανάστες).
- Αγώνας ενάντια στην καταπίεση και τον σεξισμό, ενάντια σε κάθε μορφή διάκρισης και βίας λόγω φύλου-σεξουαλικού προσανατολισμού.
- Αγώνας για τις δημοκρατικές ελευθερίες. Αφοπλισμός της αστυνομίας. Κατάργηση των ΜΑΤ και όλων των ειδικών αστυνομικών μονάδων. Κατάργηση των τρομονόμων και των ειδικών συνθηκών κράτησης.
- Υπεράσπιση των εργατικών σωματείων και επέκτασή τους σε κάθε κλάδο και χώρο δουλειάς. Να ανοίξουν οι πόρτες των σωματείων για συμβασιούχους, αδήλωτους και μετανάστες εργαζόμενους. Επέκταση των συνδικαλιστικών ελευθεριών, όχι στη στοχοποίηση συνδικαλιστών, κάτω τα χέρια από το δικαίωμα στην απεργία.
- Αγώνας για την ειρήνη και τη συνύπαρξη των λαών. Ενάντια στον πόλεμο, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τους ανταγωνισμούς. Καταγγελία της συμμετοχής της ελληνικής αστικής τάξης στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο του ΝΑΤΟ. Έξω από ΝΑΤΟ και ευρωστρατό, κλείσιμο των βάσεων.

- Όχι στην ελληνική επιθετικότητα στη Μεσόγειο και τα Βαλκάνια. Όχι στον αντιδραστικό άξονα Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ Αιγύπτου. Κοινό μέτωπο των εργαζομένων και των λαών της Τουρκίας, της Ελλάδας, της Μέσης Ανατολής και των Βαλκανίων, ενάντια στους τοξικούς εθνικισμούς.
- Αναγνώριση όλων των μειονοτήτων (τουρκικής, μακεδονικής κ.ά.) και πλήρη ισονομία για τα μέλη τους. Πλήρη μειονοτικά δικαιώματα στην εκπαίδευση, τη θρησκεία, τη γλώσσα και τον αυτοπροσδιορισμό.
- Μονομερής κατάργηση όλων των Μνημονίων, των δανειακών συμβάσεων και των εφαρμοστικών νόμων που τις συνοδεύουν.
- Παύση πληρωμών προς τους δανειστές και διαγραφή του χρέους, αντί για τα αιματηρά «πλεονάσματα» που λεηλατούν την εργατική τάξη. Διεθνιστική πάλη για τη διαγραφή των χρεών σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο. Το χρέος είναι όπλο του χρηματιστικού κεφαλαίου στην αδιανόητη ληστεία των λαών και στην κλοπή του φυσικού πλούτου.
- Κρατικοποίηση των τραπεζών, των μεγάλων επιχειρήσεων και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο. Καμιά ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση των δημόσιων αγαθών.
- Διεθνιστική αντικαπιταλιστική έξοδος/ ρήξη με το ευρώ, την ΕΚΤ και την ΕΕ, από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων και σε ρήξη με κάθε λογική εθνικής αναδίπλωσης.
- Εργατικός έλεγχος στην οικονομία και στην πολιτική. Κατάργηση του διευθυντικού δικαιώματος και του εμπορικού απορρήτου.
- Οικοδόμηση, ενίσχυση και επέκταση των μορφών οργάνωσης του κινήματος (επιτροπές, συνελεύσεις κλπ.). Η οργάνωση των ίδιων των εργαζομένων στα δικά τους όργανα είναι η μήτρα της μελλοντικής τους εξουσίας.
- Για την εξουσία και την κυβέρνηση των ίδιων των εργαζομένων, που θα λογοδοτεί στα όργανα του κινήματος και όχι στους θεσμούς του κράτους και του κεφαλαίου.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υιοθέτησε τη μεθοδολογία του μεταβατικού προγράμματος και συνέβαλε στη διάδοση τόσο της λογικής του, όσο και ορισμένων κεντρικών αιτημάτων (διαγραφή του χρέους, εργατικός έλεγχος κ.ά.). Την κρίσιμη στιγμή, απέφυγε την παγίδα της διαχείρισης ή της εναλλακτικής διακυβέρνησης, των κυβερνητικών προγραμμάτων «έκτακτης ανάγκης» και της λογικής της «παραγωγικής ανασυγκρότησης» του ελληνικού καπιταλισμού. Δεν απέφυγε ωστόσο πάντα τη σύγχυση για το περιεχόμενο, τον ρόλο και τον χαρακτήρα αυτού του προγράμματος. Σε μια περίοδο οργανωτικής και πολιτικής ανασυγκρότησης του κινήματος, χρειάζεται σήμερα μια ανανεωμένη πολιτική διεργασία για **την εκλέπτυνση και ανάπτυξη τους αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος**, και της φυσιογνωμίας του αντικαπιταλιστικού μετώπου που το υιοθετεί.

41. Για να γίνει το αντικαπιταλιστικό μέτωπο **πιο μαζικό**, χρειάζεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να προσεγγίσει περισσότερους αγωνιστές και αγωνίστριες, στη βάση του αντικαπιταλιστικού της προγράμματος και της πρότασής της για την πολιτική φυσιογνωμία και τα μέσα πάλης. Κεντρικό στοιχείο του πολιτικού σχεδίου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να είναι η ανεξαρτησία από τους θεσμούς του κράτους και του κεφαλαίου και από τα κάθε απόχρωσης σχέδια διαχείρισης του καπιταλισμού. Η οργανική ένταξη της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στο

πλατύ κίνημα και η ενότητα στη δράση, από τη μία, και πολιτική και οργανωτική αυτοτέλεια και διακριτότητα, από την άλλη, είναι οι δύο προϋποθέσεις για την ενίσχυση της ίδιας και του κινήματος.

42. Η πρόταση για διεύρυνση του αντικαπιταλιστικού μετώπου μπορεί βεβαίως να απευθυνθεί σε **οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς** που δεν έχουν προς το παρόν επιλέξει ένα τέτοιο πολιτικό σχέδιο. Επιδιώκουμε με ειλικρίνεια να συσπειρώσουμε τέτοιες δυνάμεις, σε ισότιμη βάση, διευρύνοντας την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Στην προσπάθειά της να διερευνήσει τις προσθέσεις και τα σχέδια αντικαπιταλιστικών/επαναστατικών οργανώσεων με τις οποίες έχει συνεργαστεί κινηματικά ή και πολιτικά σε πολλές περιστάσεις, καθώς και άλλων οργανώσεων που προέκυψαν από διασπάσεις του ΣΥΡΙΖΑ ή του ΚΚΕ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ διατύπωσε την **πρόταση της «πολιτικής συνεργασίας»**, την οποία απηύθυνε και συζήτησε με ένα μεγάλο εύρος οργανώσεων ανάμεσα στην 3^η και την 4^η Συνδιάσκεψη. Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι η πρωτοβουλία αυτή «για έναν κοινό πολιτικό βηματισμό, την κοινή δράση, τον διάλογο και την πολιτική συνεργασία των αντικαπιταλιστικών, αντιμπεριαλιστικών, αντι-ΕΕ δυνάμεων και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής» είχε μια ασάφεια, τόσο ως προς τις πρακτικές τις προτάσεις, όσο και ως προς το εύρος των δυνάμεων που περιέγραφε. Παρόλα αυτά, από τον κύκλο των συναντήσεων προέκυψαν συγκεκριμένα συμπεράσματα.

Με τις οργανώσεις με τις οποίες έγιναν συναντήσεις σημειώθηκαν επιμέρους συμφωνίες σε στοιχεία του προγράμματος, συχνά σημαντικά. **Δεν υπήρξε, ωστόσο, συμφωνία** πάνω στο συνολικό πρόγραμμα και, ακόμα λιγότερο, πάνω στο σχέδιο και τη φυσιολογία του πολιτικού πόλου που χρειάζεται.

Πρακτικά όλες οι οργανώσεις αρνήθηκαν την πρόταση. Συγκεκριμένα εκφράστηκαν οι εξής λογικές:

- Οι περισσότερες από τις οργανώσεις προτείνουν **νέες μορφές παναριστερής ενότητας**, στις οποίες θα συνυπάρχουν οι συνειδητές αντικαπιταλιστικές/επαναστατικές οργανώσεις μαζί με ρεφορμιστικές και ταλαντευόμενες δυνάμεις. Σύμφωνα με τη λογική αυτή, η αυτόνομη συγκρότηση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς απορρίπτεται στο όνομα της επιρροής σε ευρύτερα κομματικά ακροατήρια. Ωστόσο, τόσο η εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ, όσο και η διεθνής εμπειρία πολυάριθμων πλατιών κομμάτων κυριαρχούμενων από τον ρεφορμισμό, δείχνουν τις καταστροφικές συνέπειες αυτού του σχεδίου.
- Σε πολλές περιπτώσεις οργανώσεις που προέκυψαν από διασπάσεις του ΣΥΡΙΖΑ **δεν έχουν αφήσει πίσω τους τη ρεφορμιστική στρατηγική**: εξακολουθούν να προκρίνουν μορφές συνδιαχείρισης και συνδιοίκησης, πρακτικές διαπραγμάτευσης με την κυβέρνηση και τους θεσμούς, συμπορεύσεις με δυνάμεις τους ΣΥΡΙΖΑ σε σωματεία και συλλόγους κ.ά.
- Οργανώσεις που προέκυψαν από ρήξη με το ΚΚΕ επιμένουν ανυποχώρητα στον εξαρτημένο χαρακτήρα της χώρας, υιοθετούν τη **στρατηγική του Αντιμπεριαλιστικού Αντιμονοπωλιακού Δημοκρατικού Μετώπου** και τείνουν να υπερασπίζονται τις συγκυβερνήσεις του 1989-1990. Η πολιτική τους πρόταση προφανώς δεν έχει σχέση με το σχέδιο του αντικαπιταλιστικού πόλου.

- Στον αντίποδα, ορισμένες αντικαπιταλιστικές/ επαναστατικές οργανώσεις που βρίσκονται πολύ πιο κοντά στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ από πολιτική και προγραμματική άποψη **επιμένουν στην αυτοτελή οικοδόμησή τους**.
- Ένας αριθμός οργανώσεων και αγωνιστών/στριών βρίσκονται σε αναζήτηση ταυτότητας μετά την εποχή ΣΥΡΙΖΑ, **δυσκολεύονται να βρουν συγκεκριμένο στίγμα** και δεν είναι σε θέση να συμμετάσχουν σε συγκεκριμένα πολιτικά σχέδια.

Οι παραπάνω επισημάνσεις δεν έχουν σκοπό να καταδικάσουν καμία οργάνωση και πολύ περισσότερο κανέναν αγωνιστή ή αγωνίστρια. Δείχνουν, ωστόσο, ότι **η πρόταση της «πολιτικής συνεργασίας» δεν βρήκε έδαφος ανάμεσα στις υφιστάμενες οργανώσεις**. Υπογραμμίζουν, ακόμα, ορισμένα κρίσιμα πολιτικά θέματα, που θα πρέπει να ξεκαθαριστούν στη σημερινή περίοδο πολιτικής και οργανωτικής ανασυγκρότησης.

Το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα και η πρόταση για την αυτοτελή ενωτική συγκρότηση των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων (τον αντικαπιταλιστικό πόλο) δεν είναι δογματισμός. Προκύπτει από την ανάλυσή μας για τον καπιταλισμό, για την περίοδο της κρίσης και για τα καθήκοντα του κινήματος. Επομένως, **η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν μπορεί να μπει σε μια διαπραγμάτευση** για να τα βρούμε με τις δυνάμεις της «πολιτικής συνεργασίας» κάπου στα μισά. **Δεν μπορεί να συμπορευθεί σε κοινό μέτωπο ή μόνιμη συνεργασία με δυνάμεις που δεν είναι αντικαπιταλιστικές**. Όσες φορές αυτό επιχειρήθηκε στο παρελθόν είχε μεγάλο κόστος χωρίς κανένα όφελος.

Οι (έστω μερικές) ρήξεις με τον ρεφορμισμό δεν αφήνουν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ αδιάφορη. Δεν αποκλείεται κάποιες από τις υφιστάμενες οργανώσεις ή μέλη του στο μέλλον να κινηθούν προς το σχέδιο της αυτοτελούς ενωτικής συγκρότησης των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων. Το ίδιο θα μπορούσε να ισχύει και για ρεύματα τα οποία έχουν εγκλωβιστεί στο αδιέξοδο της ΛΑΕ, όπως πολλά εξ αυτών είχαν προηγουμένως εγκλωβιστεί στο αδιέξοδο του ΣΥΡΙΖΑ. Ωστόσο, τέτοιες μετακινήσεις δεν γίνονται με θεωρητικές συζητήσεις και διαπραγματεύσεις, αλλά μέσα από τα πρακτικά συμπεράσματα που βγαίνουν από τους αγώνες και την πολιτική δράση. **Για να πείσει για το πολιτικό της σχέδιο, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει να αυξήσει την αποτελεσματικότητά του στην πράξη**, στο κίνημα.

43. Ο όγκος των δυνάμεων που μπορούν να διευρύνουν το αντικαπιταλιστικό μέτωπο θα πρέπει να αναζητηθεί στο κίνημα, τα σωματεία, τους συλλόγους, τους χώρους δουλειάς, τα σχολεία και τις σχολές, τις γειτονιές, τις κινηματικές μορφές οργάνωσης. Το πιο σημαντικό άμεσο καθήκον της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι **να ισχυροποιήσει την επιρροή της στο ρεύμα των πιο συνειδητών αγωνιστών και αγωνιστριών**. Μπορεί και πρέπει να κερδίσει πρώτα από όλα τον κόσμο των αντικαπιταλιστικών ή ριζοσπαστικών σχημάτων στα σωματεία και τους κοινωνικούς χώρους, τα οποία οικοδομεί με συνέπεια και χωρίς διάθεση καπελώματος. Μπορεί ακόμα να προσεγγίσει πολύ περισσότερους αγωνιστές και αγωνίστριες με την κινηματική της πρακτική, το πρόγραμμα και το σχέδιό της.

Για να το πετύχει αυτό, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί και πρέπει να προτείνει συμφωνίες **κοινής δράσης πάνω σε συγκεκριμένους στόχους**, ανάλογα με τις ανάγκες, στα συνδικάτα και την Αριστερά, αλλά και πέραν αυτής, σε δυνάμεις της αναρχίας και του αναρχοσυνδικαλισμού. Μπορεί και πρέπει να πάρει πρωτοβουλίες στο κίνημα, όπως με επιτυχία έκανε στο πρόσφατο παρελθόν. Πρέπει επίσης να ανταποκρίνεται στις πρωτοβουλίες άλλων, χωρίς σεκταρισμό και δυσπιστία όταν δεν έχει κατ' αρχήν την πρωτοβουλία των κινήσεων. Οι

πρόσφατες εμπειρίες από τις κινητοποιήσεις ενάντια στο πολυνομοσχέδιο και τον περιορισμό του δικαιώματος στην απεργία, από το συλλαλητήριο ενάντια στις διαπραγματεύσεις του Μαρτίου με το κουαρτέτο, από τις μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στη Χρυσή Αυγή στο κέντρο της Αθήνας και στο Κερατσίνι με αφορμή την 4^η επέτειο από τη δολοφονία Φύσσα, από την ενωτική αντιρατσιστική διαδήλωση στις 18 Μάρτη, από τη ριζοσπαστική φεμινιστική πορεία στις 8 Μάρτη, από τις περσινές και φετινές διεθνιστικές κινητοποιήσεις ενάντια στις φασιστικές λαμπαδηδρομίες για τα Ίμια και από αρκετά άλλα παραδείγματα δείχνουν ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να πρωταγωνιστεί στην ευρύτερη συσπείρωση δυνάμεων στη δράση. Επιδιώκουμε πλατιά ενότητα στο δρόμο – και στο εσωτερικό αυτού του κινήματος προβάλλουμε τη δική μας αντικαπιταλιστική άποψη καθαρά και χωρίς δισταγμούς.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα συμβάλει στην αλλαγή του πολιτικού συσχετισμού στο κίνημα και στις όποιες πολιτικές μετακινήσεις πρώτα από όλα **πρωταγωνιστώντας στους αγώνες-κλειδιά**, και αποδεικνύοντας έτσι στην πράξη τη χρησιμότητά της και την επικαιρότητα της πρότασής της. Ο λόγος για τον οποίο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προσελκύει το ενδιαφέρον μιας μερίδας των εργαζομένων και των καταπιεσμένων στρωμάτων, και ο τρόπος για προσελκύσει ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον, είναι η αντισυστημικότητα, η αφοσίωση στους κοινωνικούς αγώνες και η προώθηση μιας ριζικά διαφορετικής, επαναστατικής προοπτικής απέναντι στην κυριαρχία του κεφαλαίου.

Για αυτό τον λόγο, βασικό πολιτικό καθήκον της ΑΝΤΑΡΣΥΑ το αμέσως επόμενο διάστημα δεν είναι κάποιο αφηρημένο νέο μετωπικό σχέδιο, αλλά η συστηματική **καταγραφή των δυνάμεων και της παρέμβασής της** στους μαζικούς χώρους και στους διάφορους τομείς του κινήματος, η αναζήτηση των κατάλληλων αιτημάτων, συνθημάτων και τρόπων δράσης σε κάθε περίπτωση, ο συντονισμός και η προσέγγιση αγωνιστών και αγωνιστριών στη βάση αυτών των συγκεκριμένων εμπειριών. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα προχωρήσει άμεσα σε αυτή τη διαδικασία.

44. Το **πολιτικό σχέδιο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** για την αντεπίθεση και την ενίσχυση και επέκταση του αντικαπιταλιστικού πόλου επομένως περιλαμβάνει:

A. Την **πρωταγωνιστική δράση στο μαζικό κίνημα**, στα σωματεία, στις πρωτοβουλίες για την ίδρυση σωματείων όπου τέτοια δεν υπάρχουν. Τη στήριξη κάθε διεκδίκησης για έστω και στοιχειώδεις κατακτήσεις των εργαζομένων. Τον ανυποχώρητο αγώνα μαζί με όλους όσους και όλες όσες θέλουν να αγωνιστούν εναντίον της επίθεσης του κεφαλαίου, της κυβέρνησης και του κράτους, της ΕΕ και όλων των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών.

B. Την **οικοδόμηση αντικαπιταλιστικών, αντιδιαχειριστικών και ριζοσπαστικών αγωνιστικών σχημάτων** σε σωματεία, σχολές, μαζικούς χώρους και γειτονιές. Τη λήψη πρωτοβουλιών για συσπείρωση αγωνιστών και αγωνιστριών σε συγκεκριμένους στόχους και δράσεις. Τη δραστήρια **οικοδόμηση των μορφών οργάνωσης του ίδιου του κινήματος** (επιτροπών, συνελεύσεων κλπ.).

Γ. Την **αυτοτελή ενωτική συγκρότηση των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων** και τη **μαζικοποίηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου**, στη βάση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και της ανεξαρτησίας από τους θεσμούς του κράτους, το κεφάλαιο και τον ρεφορμισμό. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι μακράν το πιο επιτυχημένο παράδειγμα ενός τέτοιου αντικαπιταλιστικού μετώπου.

Παρά τα προβλήματά της, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι μια **πολύτιμη κατάκτηση**, που δεν αμφισβητείται για χάρη διάδοχων σχεδίων για άλλα, ευρύτερα μέτωπα. Πρέπει να λειτουργήσει από τη βάση, από τις επιτροπές της, και να γίνει πιο ελκυστική. Πρέπει να γίνει πιο δραστήρια, να εμβαθύνει και να διαδώσει το πρόγραμμά της, να μπει ακόμα πιο αποφασιστικά στους αγώνες, να υπερασπιστεί τον δημοκρατικό και πολυτασικό χαρακτήρα του μετώπου. **Η ύπαρξη και η διεύρυνση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ενός αντικαπιταλιστικού πολιτικού ρεύματος είναι αποφασιστικής σημασίας για την αντεπίθεση του κινήματος.**